

ringe Grad virke btryggende med Hensyn til, at en saadan Bygning ikke bliver pubset paa den Tid, da den endnu ikke er fuldstændig tørret. Noget, der jo i høi Grad medfører Fare for de første Beboeres Sundhed. — Der er et tredje Punkt, hvor jeg vilde anse det for i høi Grad ønskeligt at gjøre en lille Forandring, uagtet man, saavidt jeg veed, paa alle de foregaaende Stadier har været fuldstændig enig om dette Punkt. Det er med Hensyn til Bestemmelsen i § 51, Nr. 6, hvor det hedder om Tervorne, Kaffelovne, Komfurer og Kaminer, at de skulle forsynes med en tætsluttende Dør eller anden Indretning, hvorved Lufttrækket igjennem dem kan standses. Denne anden Indretning er det saakaldte Spjæld. I Landsstinget er den oprindelige Bestemmelse undergaaet den Forandring, at der er indfudt disse Ord: tætsluttende Dør. Hvad denne „anden Indretning“ angaar, er der i Borgerrepræsentationen, og ogsaa andetsteds, som det forekommer mig med fuld Frii, reist meget stærke Indsigelser mod dette saakaldte Spjæld, og det er ogsaa fornødig under Forhandlingen i „Teknisk Foræning“ gjort gjældende, at dette Spjæld er, — som det stærkt, men som det forekommer mig ret træffende er talbt, — en lille Snigmorder. Det er desværre ikke saasjældent, at man læser om Personer, der ere omkomne ved Kuldamper derved, at de have dreiet Spjældet for i Uldie for at holde paa Varmen, men selv om man ikke gjør det med beraad Du, hænder det grumme let efter Spjældenes Bestaffenhed, at de falde til af sig selv. Jeg kan sige for mit eget personlige Vedkommende, at jeg altid betragter Spjæld i Sovetammerkaffelovne med en høi Grad af Mistænksomhed, og at jeg ingenlunde føler mig rolig, dersom der er Tale om, at Nogen skal ligge i Værelser, hvis Kaffelovne ere forsynede med Spjæld, da de meget hyppig ere af en saadan Bestaffenhed, at de let falde til af sig selv. Jeg skjønner derhos ikke, at de i Virkeligheden ere af nogen Betydning eller ere et Gode. Der anføres, at det særlig i Uldebrandstilfælde kunde være ønskeligt at lukke for Kaffelovnsrøret, lukke for Forbindelsen med Skorstenen, men jeg tror ikke, det er oplyst, at det virkelig medfører et stort Gode i saa Henseende, hvorimod det er aldeles sikkert, at det medfører en Fare for Beboernes Sundhed og Liv, og at det i adskillige Tilfælde har berøvet Folk Livet. Det forekommer mig derfor, at det er meget urigtigt at bestemme ved Lov, at Kaffelovne skulle forsynes med en saadan Indretning. Lad dem, der have Øyst til at have dem og finder dem hensigtsmæssige, selv indrette dem, men lad Andre blive fri for dem. — Der er en Retning endnu, hvori jeg kunde ønske, at Lovforslaget var gaaet lidt videre, end det er, men jeg har i sin Tid søgt i en anden Forsamling, nemlig Borgerrepræsentationen, at faae foretaget Ændringer i denne Retning, uden at det er

lykkedes mig, og jeg tror derfor ikke, at det er rigtigt paa nærværende Standpunkt at drage det frem igjen, men jeg kan dog ikke Andet end her udtale, at jeg tror, det vilde være heldigt, om man var lidt strengere i sine Fordringer til Gadernes Brede, og om man var gaaet til at fastsætte som almindelig Regel, at ingen ny Gade maa have mindre Brede end 25 Alen istedetfor, at de nu indenfor den ældre Boldlinie kunne være 20 Alen brede. Paa et Tidspunkt, hvor Husene stude mere og mere i Veiret, og da disse høie Bygninger gjøre Gaden mørk, trist og snæver, vil det være ønskeligt, om man kom til en gennemgaaende større Gadebrede, hvilket vilde have saa meget større Betydning, som det ofte viser sig paa et senere Tidspunkt at være en søselig Ulempe for Samfærdselen, at en Gade, som man ikke oprindeligt har ment vilde blive en befærdet Gade, nu senere viser sig at være altfor snæver for den Færdsel, der kommer tilstede. Det er meget vanskeligt i Tide at forudse, hvilke Gader der saaledes i Tidens Løb vil blive stærkt befærdet, og det vilde derfor vist være rigtigt fra første Færd af at stille sine Fordringer noget strengere i saa Henseende. Jeg skal imidlertid ikke paa dette Punkt fremkomme med noget Forslag til Forandring paa Sagens nuværende Stadium; det er mit Ønske, at dette Lovforslag nu maatte blive hurtigt tilendebragt. Det er, som jeg begyndte med at sige, allerede længe, nemlig 6 Mar siden, at Sagen blev reist, og den er bleven forhandlet med en overordentlig Grad af Omhu først af en særlig Kommission af Sagkyndige, dernæst af Kjøbenhavns Magistrat, dernæst af Kjøbenhavns Borgerrepræsentation, dernæst af Kjøbenhavns Bygningskommission, dernæst af den kongelige Sundhedskommission, dernæst i Justitsministeriet og endelig i Landsstinget, og jeg tror, at den alle disse Steder er bleven behandlet saa grundig og omhyggelig, at denne Lov nu foreligger i en saa sigtet Tilstand, at der kun burde være Tale om saa og enkeltstaaende Ændringer, som Rigsdagens enkelte Medlemmer, der maatte interessere sig for denne Sag, meget let ville kunne have Leilighed til at stille ved 2den Behandling, uden at Loven derfor behøver at blive overgivet til Drøftelse i et Udvalg. Jeg anser det for høist sandsynligt, at desom Lovforslaget bliver sendt til et Udvalg, vil det sige det Samme som, at det ikke kommer ud som Lov i denne Samling, og jeg lægger megen Vægt paa, at det snarest mulig bliver til Lov, thi der har paa mange Punkter vist sig stærk Erang til saadanne nye Bestemmelser, og hvert Mar, der gaar, forøges Antallet af slette og uhenfigtsmæssige Bygninger. Det vilde være i høi Grad ønskeligt, om der snart kommer en ny Lov med noget virksomere Midler overfor dem, der i den nævnte Henseende saa slet varetage deres Medborgeres